

[Henry Christensen.]

Måske passer det nok nogle af kredsene inden for socialdemokratiet udmærket, men mon der dog ikke er adskillige socialdemokratiske medlemmer her og socialdemokratiske tilhængere ud over landet, der kunne ønske, deres parti havde en nok så fri og uafhængig position? Så længe vi skal have en socialdemokratisk mindretalsregering, ville en sådan uafhængighed for det øvrige folketing selvfølgelig også være ønskelig og af værdi.

Hvad betydning har det da for de forskellige områder? Ja, samfundsøkonomien må naturligvis stå i centrum i denne debat. Vi har drøftet den ved adskillige lejligheder, og jeg skal prøve ved denne at koncentrere en del af vor kritik herom, også nogle af de råd, vi på trods af hr. Orla Møllers henstilling alligevel finder det rimeligt at fremkomme med ved denne lejlighed.

Den nuværende regering mangler en tilstrækkelig grad af forståelse for, at der må og skal sættes stærkere bremses ind over for stigningen i de offentlige udgifter; ellers havde man ikke gennemført denne arbejdsperiode med så mange og så store udgiftkrævende forslag, som det er tilfældet. Det var jo først bagefter, man begyndte at erkende, at man også måtte spare, men først efter at man havde sat det offentlige forbrug for voldsomt i vejret. Dette er regeringens eget og tunge selvstændige ansvar. Især socialministeren, boligministeren og trafikministeren har haft dyre eksperimenter, og økonomi- og budgetministeren har ikke været den udgiftsdæmpende kraft, som der var brug for i regeringen og i landets politik. Den efterfølgende besparelspolitik har ikke udmærket sig ved nogen sikker ledelse. Besparelsesoplæggene er utilstrækkelige i deres omfang, uklare i deres indhold og foreløbig ufærdige i den lovede sammenhæng. Adskillige af dem kan jo efter deres indhold administrativt gennemføres, men det, vi må konstatere, er, at der stort set simpelt hen intet er sket. Tænk, hvad et frigjort socialdemokrati kunne have opnået også i samarbejde med andre kræfter her i tinget.

Heldigvis er naturligvis ikke alt sort. Hr. Orla Møller har ret i at glæde sig over de handelsbalancetal, vi har kunnet notere både igennem den sidste del af 1971 og ikke

mindst igennem den første del af 1972. Jeg deler den glæde over disse tal, som hr. Orla Møller gav udtryk for. Jeg skal også give ham den indrømmelse, at jeg ikke skal afvise, at importtolden midlertidigt har bidraget hertil, selv om jeg har den opfattelse, at importtolden til gengæld skubber en hel del problemer med sig og fremover, som vi så kommer til at stå over for lidt senere hen ad vejen.

Til gengæld burde hr. Orla Møller måske også være villig til et erkende, at den begrænsende politik, som blev ført af den forrige regering ikke mindst sidste år, har ydet sit bidrag til en vending i den økonomiske udvikling.

Men afgørende er, hvordan fremtiden tegner sig. Jeg er enig med hr. Orla Møller og glæder mig over hans stærke understregning af, at en afgørende bedring af vor betalingsbalance er det fundamentale økonomiske problem, vi er stillet over for. Jeg vil også gerne slå fast, at problemet løses ikke uden videre, fordi vi bliver medlem af EF, men udenfor bliver opgaven til gengæld efter min opfattelse endnu vanskeligere. Den løses kun gennem en indsats, der forbedrer vor eksportsituation tilstrækkeligt. Dertil hører konkurrenceevne og et forbrug indadtil, der er bedre afpasset til den samlede produktion og vort eksportbehov. Det er et af de mørke kapitler igennem mere end en halv snes års politiske udvikling i Danmark, at vort folkestyre endnu ikke har evnet at løse denne opgave, og det er jo nok et ansvar, som naturligvis i første række politikerne må tage på sig, og som ikke bare bør afklares igennem den klandring, der kan blive imellem de politiske partier og de skiftende regeringer. Jeg tror, det er rimeligt også i folketinget at understrege, at her har også landets stærke faglige erhvervs-mæssige organisationer deres del af medansvaret.

I spørgsmålet om de skiftende regeringer vil jeg gerne sige til hr. Orla Møller, at jeg tror, hvis han har øre for, hvad der siges ude i befolkningen, kan han med rette komme og berette om, at adskillige var skuffede over den tidligere regerings resultater af den økonomiske politik, men hvis han lytter videre, vil han opleve, at mange af de samme mennesker siger: det var altså ikke særlig godt med den forrige regering; men at vi